

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἐπισημοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' Ἐξαχὴν παιδικῶν περιοδικῶν ἀγγεῖομα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν βιβλιοφίλους, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΗΡΤΩΝ

ἘΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμαὶ 80. Ἐξέμησις δραχ. 45. Τρίμησις δραχ. 25.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γράσει διατηρ. 50.— Ἀμερικῆς Δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλήνια 10.

Ἐξέμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΗΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐυριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος

Ἐν Ἀθήναις, 26 Μαΐου 1928

Ἔτος 50ον.—Ἀριθ. 26

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόγημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἄφου λοιπὸν ἡ διαμονὴ τοῦ ἐκείπερα ἦταν ὀλωθεῖο περιττή, ὁ λόρδος ἀποφάσισε νὰ φύγη, νὰ πάει γρήγορα νὰ βρεῖ τὸ βασιλιά του.

Ὁ νεαρὸς Κάρολος ὁ Β' βρισκόταν τότε σὲ μιὰ κρίσιμη στιγμή: Τίς ἡμέρες αὐτὲς ἐμελλε νὰ δοθεῖ ἡ ἀποφασιστικὴ μάχη μεταξὺ τῶν Κρομβελικῶν καὶ τῶν βασιλικῶν, καὶ ὁ λόρδος ἀποφάσισε νὰ πολεμήσῃ καὶ αὐτός. Ἄν σκοτωθῶν, θὰ πῆγαινε νὰ βρεῖ τὴν ἀγαπημένην του Νταίξη. Ἄν γλύτωνε, θὰ γύριζε στὸ Λόκ-Λέβεν καὶ θὰ προσπαθοῦσε νὰ κάμῃ τὴ ζωὴ τῆς λαϊκῆς ὅσο μορῶσε πρὸ γλυκειά.

Μόλις ἐφεξε, πρόσταξε ἐν σελῶσιν τ' ἀλόγῳ του καὶ πῆγε ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴ Διάνα. Τὴ βρῆκε ἡσυχὴ καὶ σχεδὸν γελαστή. Δὲν τὸν γνόρισε καὶ πάλι, ἀλλὰ φάνηκε εὐχαριστημένη μόλις τὸν εἶδε. Ὡστόσο ἕλες οἱ προσπάθειές του στάθηκαν καὶ πάλι μάταιες καὶ ἔφυγε ἀφίνοντας ἕνα βαθύτατο στεναγμό.

Καθὼς ἀνέβαινε στ' ἀλόγῳ του, ἀκούσε τὴ γλυκεῖα καὶ λυπημένη φωνὴ τῆς Διάνας: ἡ δυστυχισμένη μητέρα φώναζε τὴ Νταίξη, νὰ τῆς δέσῃ τὸ φίδιό της στὰ μαλλιά της...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

Ἡ πόρτα ἀνοίγει!

Μέσα στὴν ταραχὴ τοῦ ἐμφύλιου πολέμου, ποῦ ἐσπάραιζε τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἰδίως τὸ Λουδβίνο, ἡ ζωὴ τῶν κατοίκων τοῦ γνωστοῦ μας Πύργου τραβοῦσε τὸ δρόμῳ τῆς, πάντα ἡσυχὴ καὶ μονότονη.

Οἱ μέρες περνοῦσαν ἀπαράλλαχτες ἢ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη καί, χωρὶς νὰ καταλαβαίνει κανεὶς, ἔφταναν ἑβδομάδες, οἱ ἑβδομάδες ἔφταναν μῆνες καὶ οἱ μῆνες χρόνους ἐλόκληρους!

Ἡ ἐπανάσταση, ἡ ἐξορία καὶ ὁ θάνα-

τος τοῦ βασιλιά, ἡ ἐπικράτηση τοῦ Κρόμβελ, ποῦ εἶχε τώρα στὰ χέρια του ὅλη τὴν ἐξουσίαν, ὁ ἐμφύλιος πόλεμος καὶ ἡ καταστροφὴ τοῦ κόμματος τῶν «Καβαλιέρων», ὅπως ἀποκαλοῦσαν τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ βασιλιά, ἔλ' αὐτὰ ἔφταναν σὰν μακρινὸς ἀντίλαλος μέσα στοὺς τοίχους τῆς μεγάλης φυλακῆς, ὅπου ὄλοι μιλοῦσαν σιγανὰ γι' αὐτὰ τὰ πράγματα, γιατί πάντα ἦταν ἐπικίνδυνον ἐκεῖ-μέσα νὰ συζητῆ κανεὶς πολιτικά.

καὶ δὲν τολμοῦσε νὰ ξεστομίσει μιὰ φράση δυνατά. Ὅλος ὁ κόσμος εἶχε καταστήσει νὰ φοβᾶται καὶ τὸν ἦσκιο του καὶ νὰ μιλά σιγανὰ.

Οἱ πόδες τοῦ Πύργου ἀνοίγαν τώρα συχνότερα, ἀλλὰ ἐκεῖ μέσα τίποτα δὲν ἀλλάζε. Ἡ πόρτα ξανάκλεινε βαρεῖα κάθε φορὰ καὶ ὁ νέος κατὰδικος χανόταν μέσα στὴ σιωπὴ τῶν κελιῶν, ὅπως καὶ τόσο ἄλλοι.

Κι' ὁμως, ἐνῶ ὄλοι τριγύρω ἔμεναν ἀμετάβλητα, μόνον ἡ φίλη μας ἡ Νταίξη ἀλλάζε. Δὲν ἦταν πιά τὸ χαρούμενον παιδάκι, ποῦ ἡ ξεγνοιασιά του φαίδρυνε ἄλλοτε τὴ θλιθερὴ αὐτὴ φυλακὴ. Τώρα ἐμοιάζε σὰν ἕνα μεγάλο λουλούδι, ποῦ εἶχε φυτρώσει μέσα στὸ μελαγχολικὸ ἦσκιο.

Στὴν ἡλικίαν τῶν δεκαετῶν σάρον χρόνων συμπληρώνεται ἡ ἀλλαγὴ στὸ σῶμα καὶ στὸ πνεῦμα ἐνὸς παιδιοῦ. Ἡ ἀνάπτυξη κάνει πρὸ λεπτὰ καὶ πρὸ μακρὰ τὰ μέλη τοῦ σώματος καὶ οἱ πρῶτες σκέψεις ποῦ βλασταίνουν στὸ παιδικὸ μυαλό, δίνουν μιὰ σοβαρότερη ἔκφραση στὰ μάτια.

Μὰ ἡ Νταίξη εἶχε μιὰν ἀκόμη ἀφορμὴν γιὰ ν' ἀλλάξει πρὸ βαθιά: τὴν ἀνάμνησιν τῶν περιπετειῶν τῆς καὶ τὴ ζωὴ τῆς στὸ παράξενο αὐτὸ περιβάλλον.

Ἡ ἀνάγκη νὰ κρύβεται καὶ νὰ μὴ βγάξει μιλιὰ, ὁ ἀόριστος φόβος τοῦ ἀγνωστοῦ κινδύνου, ἡ δυσπιστία, ποῦ εἶναι τόσο ἀντίθετη μὲ τὸ παιδικὸ ἔνστικτο, ἔλ' αὐτὰ τὴν εἶχαν κάμῃ λιγώλογο καὶ συλλογιαμένη. Ἐπρεπε νὰ μὴν ἔχει ἐμπιστοσύνη σὲ κανέναν, νὰ ζυγίξει τὰ λόγια τῆς, νὰ μὴ λέει κάθε τι, ποῦ περνοῦσε ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς.

Κι' ὕστερα, ὅσο μεγάλωνε, τόσο βαθύτερα καταλάβαινε τίς σιωπηλὲς τραγωδίαι τῆς μεγάλης ἐκείνης φυλακῆς, καὶ συλλογιζόταν ἐλοεῖα τὰ ἀξιολύπητα

«Ἡ Τζένην τὴ μάθαινε νὰ κενᾶ...» (Σελ. 210, στ. κ').

θήματα, που την εποχή αυτή ερχόνταν τόσο άφθονα να ταφούν στη φριχτή σιωπή των σκοτεινών κελιών. Μια μυστική μελαγχολία μεγάλωνε μέσα της κι' ωστόσο η πίστη της στη δικαιοσύνη του Θεού γινόταν όλο και πιο θερμή.

Αγαπούσε περισσότερο από κάθε τι στον κόσμο τη θετή μητέρα της, τη Τζέννη. Μόνο αυτή την ένοιωσε και την παρηγορούσε, όταν αποφάσιζε να της ανοίξει την καρδιά της. Κι' ενώ το Θωμά Γουίλ τον φώναζε «θείο Θωμά», τη Τζέννη την έλεγε «μητέρα» κι' αυτό τη μάγευε την αγαθή εκείνη γυναίκα. Και ποιά μητέρα θα ήταν περισσότερο γλυκειά κι' άφρασημένη!

Δέ χωριζόνταν στιγμή. Η Τζέννη τη μάθαινε να ράβει και να πλέκει, να κεντά στο τελλάρο με χρυσή κλωστή λουλούδια και πουλιά που φαινόταν ας ζωντανά, μορφές αγίων και αγγέλων ή ιππότες με τις σιδερόφραχτες πανοπλίες τους. Ήξερε φίνα κέντημα ή Τζέννη κι' ήθελε να μάθει και την κόρη της.

— Δέν είμαστε πλούσιοι, έλεγε συχνά στον άντρα της. Δέν έχουμε τίποτα να της άφισουμε. Άν λείψουμε μεις, τί θ' απογίνει; Άς έχει λοιπόν την τέχνη στα χέρια της και τότε θα βγάξει στην ανάγκη το ψωμί της, όπου κι' άν βρεθεί.

— Και ποιος σου είπε πως θα πεθάνουμε μεις; απαντούσε ο Θωμάς, που δέν του άρρεσε να προβλέπει τα δυσάρεστα, και μάλιστα τα τόσο «μακρινά» καθώς έλεγε.

— Κανείς δέ μου τό είπε, καλέ μου Θωμά. Άλλά ποιος έζησε χίλια χρόνια σ' αυτό τον κόσμο; Καιρός λοιπόν να σκεφθούμε για τη μικρή.

Και πάντα ή κουβέντα τους γύριζε στη μικρή τους Βιολέττα.

Η Τζέννη ανησυχούσε για τη λεπτή κράση της, που είχε αλλάξει τόσο πολύ από την εποχή που ήταν ένα ροδαλό και παχουλό παιδάκι. Τώρα το παρουσιαστικό της ήταν άναυμο, ώσαν οίψηλοι αυτοί τοίχοι να είχαν κλέψει από τα μάγουλά της τη δροσιά και την κοκκινάδα.

— Άκουσε τί θα σου πω, Θωμά, και δός μου τη γνώμη σου. Δέ μπορώ να βλέπω τη Βιολέττα χλωμή κι' άμυλητη. Τό καταλαβαίνω πως θέλει συντροφιά, ένα κορίτσι της ηλικίας της. Ύστερα, φαίνεται πως αυτή ή φυλακή της πλάκωνε την καρδιά. Νά τί σκέφτηκα. Νά τη δώσω στη φίλη μου, τη μίς Μίλδρεδ, που είναι καλή κεντήστρα. Αυτή έχει πάντα στο σπίτι της κορίτσια, που μαθαίνουν την τέχνη και τη βοήθουν. Θα την προσέχει αυτή σαν να ήμουν εγώ ή ίδια. Τί λές εσύ;

Της περισσότερες φορές, οι συμβουλές του κίρ-Θωμά στη γυναίκα του ήταν πολύ λακωνικές. Έβγυε λιγάκι τό κεφάλι του κι' ύστερα απαντούσε:

— Κάμε όπως λές!

Αυτό όμως τήλεγε με αλλοιώτικη ποίηση, όταν έβλεπε ότι τήθελε ή Τζέννη.

Ρώτησαν και τη Βιολέττα κι' αυτή δέχτηκε πρόθυμα την πρόταση. Νά βγει έξω! Ύστερ' από τόσου καιρού κλεισίμο, που να τό έλπισει πιά ότι θα ξανάβλεπε τους δρόμους!

Δυό νύχτες δλόκληρες δέν έκλεισε μάτι. Και τό πρωτό της χαρούμενης ήμέρας σημάχθηκε πρώτη-πρώτη και συγύρισε όλο τό σπίτι, για να μήν άργήσει ή επίσκεψή τους στη μίς Μίλδρεδ.

Ο Θωμάς την πείραζε γελώντας: — Τόσο πολύ βιάζεσαι λοιπόν να φύγεις από κοντά μας;

Η Νταίζη σάστισε λιγάκι κι' έπεσε στην άγκαλιά της Τζέννης.

— Ά, μητέρα, αυτό βέβαια δέν τό πιστεύεις ποτέ! Ξέρεις καλά, ότι δέ θ' άγαπήσω κανέναν όπως σ' αγαπώ! Καιρομαι όμως λιγάκι, γιατί θα βγω έξω, αυτό είν' όλο!

— Ο θεός σου σέ πειράζει, κόρη μου, είτε ή Τζέννη φιλώντας την. Ίσα-Ίσα κι' αυτός θέλει να σέ ξαναϊδέει ρόδινη και παχουλή.

— Όστε θα βγαίνω συχνά έξω;

— Άν σέ θέλει ή μίς Μίλδρεδ, θα μείνεις λίγον καιρό μαζί της. Εκεί δέ θα σέ γνωρίζει κανείς και θα μπορείς να βγαίνεις περίπατο με τις φιλενάδες σου.

— Και σάς δέ θα σάς βλέπω πιά; ρώτησε ή Νταίζη ανήσυχη. (Άκολουθεί) ΜΙΧ Α ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΗΜΑ

Τό βλέμμα βυθισμένο στο μάκρος του έρμου δρόμου, κι' εγώ όλο περιμένο σαν πάντα τ' όνειρό μου.

Κι' εγώ όλο περιμένο στην άδεια μοναξιά μου τ' όνειρο τό χαμένο μαζί με τη χαρά μου.

Γι' αυτό όλο σολογιέμαι κι' είμαι όλος προσοκία, μ' αυτό άπολημονιέμαι συχνά μπρός στα βιβλία.

Κι' απ' την αύγή ως τό βράδυ αυτό γυρεύω όλοένα στο φώς και στο σκοτάδι με μάτια λυπημένα.

Τό αντίμισο σαν ξένο ποτέ στη ζωή μου τόχα, ή νυχτογεννημένο στον ύπνο μου μονάχα;

Ποιος έέρει... Όσοσο μένει βαθιά μου ή άνάμνηση του και κάτι απ' τη σβυσμένη, την άπασση μορφή του.

Φεύγει ο καιρός με βίαση κι' οι μέρες μου περνάνε μ' εγώ λέω πως θα φτάσει μιάν ώρα όπου και νάσαι...

Γ. ΚΟΤΣΙΟΥΛΑΣ

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΕΚΠΛΗΞΗ ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΗ

Η επίσκοπή του, εκεί στην Ίταλία, ήταν πολύ εθρονη κι' ο καλός Δεσπότης είχε τον τρόπο να τρώη και να πίνη σαν... Πάπας. Δέν είχε όμως στομάχι ο κακόμοιρος, δέν είχε όρεξη ποτέ. Όπως του άφερναν στο τραπέζι τα φαγά, έτσι τα σήκωναν οι δούλοι. Κι' αυτός ήταν ο μεγαλύτερός του καιμός: Νάχη και του πουλιού τό γάλα και να μήν μπορή να φάη!

Μιά μέρα, στο Έπισκοπείο είχε μαστόρους. Και του ήρθε μιά ιδέα: Νά προσκαλέση στο τραπέζι του τους ανθρώπους εκείνους του λαού, για νάχη τοδλάχιστα την ευχαρίστηση να ιδη να τρώνε άλλοι.

Πραγματικώς, τους προσκάλεσε. Έκείνος, κατά τη συνήθειά του, δέν έτρωγε τίποτα. Οι μαστόροι όμως έτρωγαν απ' όλα. Έγλειφαν—κυριολεκτικά—και τα πιάτα, Κι' οι δούλοι δέν πρόφταιναν να τους σερβίρουν. Έφαγαν, έφαγαν... τον περιδρόμο. Στο τέλος ο Δεσπότης, κατευχαριστημένος, γιατί κρινοντας από τον εαυτό του, ενόμιζε πως οι καλεσμένοι του είχαν φάει για δέκα ήμέρες, τους ρώτησε με χαμόγελο:

— Λοιπόν, πως σάς φάνηκε τό φαί;

Φαντασθήτε όμως σέ τί μορφασμό άπορίας κι' άπελπισίας άλλάξε τό χαμόγελο του καλού Δεσπότη, όταν άκουσε τους μαστόρους ν' απαντούν:

— Ρocco ma buono!... (λίγο άλλα καλό!)

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΑΦ (Βραδείον Νομίδ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Στό τέλος έφθασε ο παπάς σέ μιά γυμνή βουνοκορφή απ' όπου μπορούσε να ιδη ελεύθερα ένα γύρω. Άπέραντη άπλωνόταν ή χώρα από κάτω του, σκεπασμένη με πυκνά δάση και γεμάτη βουνά. Τό σκοτάδι τον έμπόδιζε να βρη άκριβώς που ήτανε, σέ λίγη όμως ώρα τό κατάλαβε.

— Στ' άλήθεια βρίσκομαι επάνω στο Μπλακαίτζεν, σκέφθηκε. Δέν μπορεί να βρίσκομαι πουθενά άλλο. Εκεί κατά τη δύση είναι ή λίμνη του Γιάρο και κατά την ανατολή λαμποκοπή ή θάλασσα. Βέβαια, βέβαια είναι τό Μπλακαίτζεν. Περιπέτεια μ' την άλήθεια!

Σέ λίγο τ' άλλογο σταμάτησε κάτω από ένα μεγάλο πεύκο. Ήταν σαν να ήθελε να κρυφτη από πίσω του. Ο παπάς έσκυψε και παραμέρισε τα κλαδιά κι' έτσι μπόρεσε να ιδη ελεύθερα.

Μπροστά του άπλωνόταν ή γυμνή καρυφή του βουνού. Δέν ήταν όμως έρημη και άδειανή όπως τό φανταζόταν. Μέσα στη μέση ήταν ένας μεγάλος βρά-

χος και γύρω του ήταν μαζεμένα άγρια θηρία. Στόν παπά φάνηκε σαν να είχαν τα ζώα αυτά συνέλευση εκεί πάνω. Κολητήτ' στον βράχο ήταν οι άρκούδες. Κάθονταν χάρω και κοιτάζαν ανήσυχα με τα μικρά τους μάτια. Έβλεπε κανείς ότι είχαν ξυπνήσει από τον χειμεριό τους ύπνο, μόνο και μόνο για να λάβουν μέρος στη συνέλευση και ότι με μεγάλη δυσκολία κρατιόνταν άγρυπνες. Πίσω από τις άρκούδες βρίσκονταν κόμποδες ή κατοντάδες λύκοι. αυτοί δέν ήταν νυσταγμένοι αλλά πιο ξύπνιοι κι' απ' τό καλοκαίρι. Και πίσω απ' αυτούς ήταν οι άλεπούδες, τα τσακάλια, οι νυφίτσες, ζώα πιο άμορφα και πιο μικρά από τα άλλα άρπακτικά, αλλά με πιο άγρια έκφραση στα μάτια τους απ' εκείνα.

Ο παπάς διέκρινε κατακάθαρα τα ζώα, γιατί ο τόπος ήταν όλος φωτισμένος. Στόν βράχο επάνω στεκόταν τό στοιχειό του δάσους και κρατούσε ένα μεγάλο δαυλί που έκαιγε με λαμπρή και ζωηρή φλόγα. Τό στοιχειό ήταν ψηλό σαν τό ψηλότερο δέντρο του δάσους. Ήταν όλο σκεπασμένο με κλαδιά από έλατα και μόνο τό πρόσωπό του διακρινόταν, που ήταν γυρισμένο κατά τό δάσος. Τό στοιχειό στεκόταν ήσυχο στη θέση του και φαινόταν σαν κάτι να περίμενε.

Μ' όλο που ο παπάς τα έβλεπε όλα δλοκάθαρα, τα έβρισκε όμως τόσο άπίστευτα που δέν πίστευε στα ίδια του τα μάτια.

Δέν είναι πραγματικά αυτά που βλέπω, είπε με τό νού του. Κάτι θα έχω πάθει. Περπάτησα πολλή ώρα μέσ' στο δάσος και μου φαινόταν πως έβλεπα πράγματα που δέν υπάρχουν στην πραγματικότητα.

Μολαταύτα όμως κοιτάζε γύρω του με άγωνιάδη προσοχή και ρωτούσε τον εαυτό του για τί ποιά σκοπό βρίσκόταν εκεί—πέρα και τί θα έβλεπε.

Δέν περίμενε πολλή ώρα. Από τό δάσος άκούστηκε ο ήχος ενός κουνουγιού κι' άμέσως πάλι ύστερα ο ήχος από βήματα, κι' από κλαδιά που έσπαζαν σαν να περνούσε ένα δλόκληρο κοπάδι μέσα από τό δάσος.

Κι' άλήθεια, ένα δλόκληρο κοπάδι από σπιτικά ζώα είχε ανέβει επάνω στο βουνό. Μπροστά πήγαινε ή μεγάλη άγελάδα με τη χοντρή καμπάνα, από πίσω τό βόδι κι' έπειτα όλες οι άλλες άγελάδες με τα μικρά τους. Έπειτα έρχόνταν οι γίδες και στο τέλος τ' άλλογα. Ο τοσοανόσκυλος έρχόταν πίσω απ' τό κοπάδι, δέν φαινόταν όμως πουθενά ούτε βοσκός ούτε βοσκοπούλα.

Φαινόταν καθαρά ότι τα ζώα εκείνα ήταν καταροβισμένα. Η όψη τους ήταν έλευνη κι' άξιολύπητη, και κάθε στιγμή έτρεμαν δλόκληρα. Πιο άξιολύπη-

τος όμως απ' όλα ήταν ο σκύλος. Είχε χωμένη την ουρά του μέσ' στα πόδια του και τό κεφάλι του άγγιζε σχεδόν τό χώμα.

Η άγελάδα δδήγησε όλο τό κοπάδι μπρός στο στοιχειό που στεκόταν πάνω στο βράχο. Έκανε τον κύκλο όλου του βράχου και γύρισε έπειτα πίσω προς τό δάσος χωρίς να την πειράξη κανένα απ' τα θηρία. Άλλά και τό κοπάδι δλόκληρο πέρασε μπρός απ' τα θηρία χωρίς να πάθει τίποτα.

Ενώ περνούσαν έτσι τα ζώα μπρός απ' τό στοιχειό, έβλεπε ο παπάς ότι που και που αυτό κατέβαζε τό δαυλί του μπρός από ένα ζώο και πάλι τό ξανάσήκωνε. Όσες φορές γινόταν αυτό τό

πράγμα, τα θηρία έβγαζαν άγρια ούρλιάσματα χαράς, και μάλιστα όταν τό δαυλί έβγαινε πάνω από μιά άγελάδα ή κανένα άλλο μεγάλο ζώο. Τό ζώο όμως εκείνο έβαζε μιά δυνατή και σπαρακτική φωνή σαν να τό έσφαζαν και όλο μαζί τό κοπάδι άρχιζε να φωνάζη παραπονεμένα.

Τώρα άρχισε να καταλαβαίνη ο παπάς τί σημασία είχαν αυτά που έβλεπε. Είχε άκουστά από πριν ένα θρόλο, ότι βλαθλαδή τα σπιτικά ζώα του Ντέλομπο έπρεπε κάθε παραμονή πρωτοχρονιάς τη νύχτα ν' ανεβαίνουν στο Μπλακαίτζεν, για να μπόρεση τό στοιχειό του δάσους να σημαδέψη ποιά απ' αυτά θα τάτρωγαν τό χρόνο εκείνο τ' άγρια θηρία.

(Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΕΟΥΛΑ

Η ΡΗΝΑ ΚΙ' Η ΜΑΡΙΝΑ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΚΕ'

Στό δρόμο, οι άνθρωποι έβλεπαν τώρα τό παραξένο πουλί, που άντίς για κεφάλι είχε ένα μαύρο ανθρώπινο χέρι, και που τό χέρι αυτό έβραχε παντού μαύρες στάλας...

Σέ λίγο όμως είχαν κι' άλλο περίεργο θέαμα: Τα κορίτσια του σχολείου, που γύριζαν στα σπίτια τους γεμάτα μαύρους λεκέδες, στα ρούχα, στα χέρια, στο πρόσωπο, παντού! Ήταν όσα κάθονταν κοντά στην έδρα και πταλιστήκαν έτσι τη στιγμή που βούτηξε στο καλαμάρι ή πάπια κι' ύστερα πάλι που βγήκε κι' έφυγε με τό γάντι μουσκεμένο στα μελάνια...

Τα κορίτσια γελούν, να ιδούμε όμως άν θα γελάσουν κι' οι μαμαδάδες τους όταν θα ιδούν τα ρούχα τους σέ τέτοια χάλια...

Κι' έσταζε τό γάντι, όλο έσταζε, καθώς πετούσε τώρα ή πάπια στο δρόμο. Κι' άλίμονο σέ κείνον που τύχαινε από κάτω της!

Τόν βλέπετε αυτόν, που πάει ήσυχος, άφρονήμένος, διαβάοντας την εφημερίδα του; Η πάπια τον έκανε έτσι. Τί έκπληξη που θα πάρη, όταν κάποτε θα συνέλθη και θα ιδη όλους αυτούς τους λεκέδες άπάνω του...

Και έξερτε ποιος είναι; Ο άδερφός της κυρίας Τροφυκόρης, ο κ. Δημοσθένης ο εισηνοδίκης!

Η πάπια εξακολουθεί να περ' στα στραβά. Και μπαίνει στην πρώτη πόρτα που βρίσκαται μπροστά της...

(Άκολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

29 ΜΑΪΟΥ

Αγαπητοί μου,

ΕΘΑΥΡΙΟ, 29 Μαΐου, ή Επέτειος της Αλώσεως... Τρίτη και φέτο, όπως το 1453. Από τότε, καθώς ξέρετε, ή Τρίτη θεωρείται ήμέρα κακή, «αποφράς». Μιά Τρίτη φαρμακερή έπεσε ή Πόλη, πατήθηκε ή Αγία-Σοφία, καταλύθηκε ή χριστιανική Αυτοκρατορία, σκλαβώθηκε όλος ό Έλληνισμός. Τό κακό δέν έγινε βέβαια σέ μία μέρα. Από καιρό ή Αυτοκρατορία είχε αρχίσει νά χάνη μιά-μιά τίς χώρες της στήν Ασία, στήν Εύρώπη, στήν Αφρική. Δέν άπλωνόταν πιά σέ τρείς ήπειρους όπως την εποχή της ακμής και της δόξας. Οί Τούρκοι προχωρούσαν, πλ. μύριζαν, περιζωναν. Τό κράτος του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου δέν ήταν παρά ή Πόλη κι ή περιοχή της. Αλλά την ήμέρα εκείνη δόθηκε τό χτύπημα τό τελειωτικό. Ο Αυτοκράτορας έπεσε ήρωικά στήν πόλη του Αγίου Ρωμανού κι ό Τούρκος μπήκε στήν Πόλη. Ο βάρβαρος κατακτητής θρονιάστηκε στή Βασιλίδα. Κι άρχισε γιά τόν Έλληνισμό ή νύχτα της σκλαβιάς, πού χρειάστηκε νά περάσουν τέσσερις δάκαροι αιώνας γιά νά ξεμερώσει ή αργή της... 29 Μαΐου 1453—25 Μαρτίου 1821. Τί άτέλειωτη νύχτα!

Αλλά ή έλπίδα αυτού του ξεμερώματος ούτε στιγμή δέν άφησε την ψυχή των σκλαβωμένων. Μόλις πέρασε ή κατάπληξη της συμφοράς, ό έλληνας λαός άρχισε νά σιγοτραγουδή: «Σώπασε, κυρά Δέσποινα, και σεις Αγίοι, μίν κλαίτε — πάλι με χρόνους με καιρούς, πάλι δικά σας είναι!» Τό τραγούδι της έθνικής έλπίδας δέν έπαψε ποτέ στό διάστημα των τεσσάρων αιώνων. Κι όπως λίγος καιρό μετά την άλωση, ό έλληνας λαός τραγουδούσε, πού δυνατά τώρα, και τίς παραμονές της επανάστασης: «Ακόμη αυτή την άνοιξη, τούτο τό καλοκαίρι—ραγιάδες, ραγιάδες, — ως που νάρθη ό Μόσκοβος, ν' άνοίξη τό σεφέρι—ραγιάδες, ραγιάδες!» Κι αν δέν ήρθε ποτέ ό «Μόσκοβος», ό Τσάρος, κατέβηκε όμως από τη Ρωσία ένας Υψηλάντης. Η θυσία του Ιεροσ Δόχου στό Δραγατσάνι άνοίξε τόν μεγάλο επτάχρονο άνόμινο. Ο Τούρκος τώρα έχανε μιά-μιά τίς χώρες του στήν Εύρώπη. Τίς ξανάπαιρναν. οι σκλαβωμένοι. Μιά μικρή Ελλάδα, ελεύθερη, ξαναφάνηκε δίπλα στή μεγάλη ακόμα Αυτοκρατορία, ρήγμα στό τείχος της και φοβέρα εξακολουθητική. Έπειτα μιά Σερβία και μιά Βουλγαρία... Η Τουρκική Αυτοκρατορία «κατέρρεε» απ' όλες τίς μεριές. Μίκραινε αυτή, ένω τά καινούρια

Βασιλεία μεγάλωναν. Μεγάλωνε κι ή Ελλάδα. Ξαναπήρε τά νησιά της, άπλώθηκε ως τη Θράκη. Κι αν δέν έκανε κάποια άσυγχώρητα λάθη τόν καιρό του μεγάλου πολέμου, σήμερα θάχε και την Ίωνία, θάταν φθασμένη κι ως την Πόλη Αδιάφορο. Πάλι είναι μεγάλη. Και σφίγγει ελεύθερα στή μητρική άγκαλιά της όλα σχεδόν τά εκατομμύρια των παιδιών της, πού δέν είναι πιά «όρφανά και σκορπισμένα έδώ κι εκεί» όπως τόν καιρό της σκλαβιάς. Ούτε ή έλπίδα της μεγάλης, της τελειωτικής αποκατάστασης χάθηκε. Πάλι με χρόνους με καιρούς, πάλι δικά μας θάνα!

Κι αυτό, γιατί αν ό Έλληνισμός σκλαβώθηκε τό 1453, δέν έχάθηκε όμως, δέν πέθανε. Είχε κι αυτός πολλές άμαρτίες πού, κατά τόν ιστορικό νόμο, έπρεπε νά τίς πληρώση. Και τίς πλήρωσε, χάνοντας την Αυτοκρατορία του. Η σκλαβιά τόν εξάγνισε, μά και τόν δυναμωσε, τόν έφερε σέ θέση νά ξαναγεννηθή, καινούργιος Έλληνισμός, άκραιότερος, ζωντανότερος. Γι' αυτό πολλοί λένε πώς ή μεγάλη συμφορά του 1453 ήταν ή μικρότερη πού είχε νά πάθη. Και ρωτούν τί θά γινόταν ό κουρασμένος, ό αδύνατος, ό ξεψυχισμένος τότε βυζαντινός Έλληνισμός, αν, αντί στα χέρια του Τούρκου, έπεφτε στά χέρια ενός κατακτητή λιγότερο βάρβαρου, π. χ.: του Φράγκου, θά διατηρούσε τη γλώσσα του, τη θρησκεία του, τόν έθνισμό του; ή θ' άφομοιωνόταν με τόν καιρό και θά καντανόσε κι αυτός ένας Φράγκος; Ο Τούρκος, ό άμαθής κι ό άπολίτιστος Τούρκος, δέν κατάφερε βέβαια νά τόν άφομοιώσει, δηλαδή νά τόν υποτάξη άληθινά. Πάντα ό Έλληνας είχε την πνευματική ύπεροχή. Ένας άλλος όμως, πούδς ξέρει, θά τό κατέρθωνε. Και σήμερα μπορεί νά μίν ύπήρχε Έλληνισμός παρά μόνο στήν Ιστορία. Γι' αυτό λένε πώς στή θέση πού είχε φτάσει, ή άλωση της Πόλης από τούς Τούρκους ήταν ή σωτηρία του, ήταν τό γιατρικό στή άρρώστεια του. Μ' αυτό έγινε καλά και διατηρήθηκε στή ζωή. Αλήθεια, γιά νά σηκωθή απ' τό κρεβάτι, πέρασαν τετρακόσια τόσα χρόνια. Αλλά στή ζωή των Έθνών τί είναι τέσσερις αιώνας; Μιά στιγμή.

Κάποιος τώρα θάλαγε: Κι ή Έπτάνησος λοιπόν πού δέν εγνώρισε ποτέ τούρκικη σκλαβιά; ή Έπτανησος πού κατακτήθηκε από Φράγκους, Βενετσιάνους, Άγγλους, πολιτισμένους κατακτητές; Πώς δέν άφομοιώθηκε ποτέ; Πώς διατήρησε τη θρησκεία της, τη γλώσσα της, τόν έθνισμό της; Και πώς δέν ήσύχασε παρ' άφού ένώθηκε κι αυτή με την Ελλάδα; — Μά ίσα-ίσα, άπαντοδν όσοι ύποστηρίζουν την παραπάνω θεωρία, γιατί ύπήρχε δίπλα της μιά Ελλάδα σκλαβωμένη στους Τούρκους, πού

διατηρούσε τόν Έλληνισμό της. Η Έπτάνησος δέν ήταν παρά ένα μικρό μέρος του συνόλου. Και τό σύνολο έδινε ένα παράδειγμα, πού τό μέρος τό άκολουθούσε. Γι' αυτό κι ή Έπτάνησος δέν έπαψε νά θεωρη τόν έαυτό της σκλαβωμένο, και γι' αυτό δέν άφομοιώθηκε κι αυτή με τόν πολιτισμένο κατακτητή της. Κι όταν δίπλα της ελευθερώθηκε ή Ελλάδα, σηκώθηκε κι αυτή ζητώντας την ελευθερία της. Αν, άπεναντίας, ή Ελλάδα, κατακτημένη από Φράγκους, ήθελε φραγκέψη, κανένα λόγο δέν θάχε κι ή Έπτάνησος νά διατηρήσει τόν έθνισμό της. Αλλά κατακτήθηκε από τόν Τούρκο. Κι ή βάρβαρη αυτή κατάκτηση, πού δέν μπορούσε ποτέ νά φέρη μίαν άφομοίωση, έσωσε και την Ελλάδα και την Έπτάνησο κι όλο τόν Έλληνισμό.

Όταν διαβάξη κανέναν, όταν θυμάται τί έτράβηξε ό Έλληνισμός αυτός, τετρακόσια τόσα χρόνια, στα χέρια του Τούρκου, αισθάνεται σφιγμένη την καρδιά του και θαρραυμένα τά μάτια του... Αλλά είναι μιά μεγάλη παρηγοριά στήν έθνική θλίψη, νά συλλογίζεται πάλι κανέναν πώς αυτό ήταν θέλημα, βουλή Θεού, και πώς χωρίς την άπαίσια εκείνη και την άποφράδα 29 Μαΐου 1453, θάταν αδύνατο νά ξεμερώσει μιά γλυκειά, χαρμόσυνη, καλοθύμητη 25 Μαρτίου 1821...

Σε δασάσομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα από Ίουλιού Βέρν)

— Συνέχεια από τό προηγούμενο —

Από κει και πέρα θά την έκανε τό ρεύμα του ποταμού πού θά κουβαλούσε όλα εκείνα τά πράγματα ως τη σπηλιά.

— Από αύριο, είπε ό Γόρδων, θαρχίσουμε τη σχεδιά.

— Ναι, είπε ό Βάξτερ. Και μάλιστα, γιά νά μίν κάμουμε τόν κόπο νά την ριξούμε ύστερα, ένω προτείνω νά την κατασκευάσουμε μέσα στό ποτάμι.

— Θα είναι εύκολο; είπε ό Δόνιφαν.

— Άς δοκιμάσουμε, άποκρίθηκε ό Γόρδων.

Την άλλη μέρα, σκάρισαν τό σκελετό της σχεδιάς, πού έπρεπε νά είναι πολύ μεγάλη γιά τό φορτίο. Τοποθέτησαν δηλαδή στό μέρος εκείνο της δχθής, πού ή θάλασσα δέν τό σκέπαζε παρά μόνο στήν πλημμυρίδα, τά χοντρά δοκάρια, τά κατάρτια, τίς κερατές κι έν γενεί τά μεγάλα ξύλα του πλοίου. Κι όμοια ή παλέρρια τά σήκωσε λίγο, τά έσπρωξαν στήν επιφάνεια του ποταμού, τά ένωσαν με μικρότερα ξύλα εγκάρσια και τά έκάρφωσαν στερεά. Έτσι σχηματίστηκε ένα πάτωμα, πού είχε μήκος τριάντα σχεδόν πόδια και πλάτος δεκαπέντε.

Εργάστηκαν χωρίς διακοπή όλη την ήμέρα κι ως τό βράδυ ό σκελετός ήταν έτοιμος. Ο Μπριάν τόν έδεσε γερά από τά δέντρα της δχθής γιά νά μίν τόν παρασύρη τη νύχτα ή παλέρρια είτε προς τη σπηλιά είτε προς τη θάλασσα.

Τότερα, κατακουρασμένοι, δείπνησαν όλοι με μεγάλη όρεξη και κοιμήθηκαν ως τό πρωί.

Την άλλη μέρα, 30 του μηνός, ξανάρχισαν την εργασία. Επρόκειτο νά σανιδώσουν τόν σκελετό της σχεδιάς με σανίδες πού είχαν άποσπάσει από τό κατόστρωμα.

Τρείς ήμέρες χρειάστηκαν γιά την κατασκευή της σχεδιάς. Κι ήταν καιρός νά τελειώσει, γιατί ή επιφάνεια των νερών πού έλιμνάζαν είχε αρχίσει νά σκεπάζεται με λεπτά κρύσταλλα όλόγουρα στους ύφάλους και κοντά στήν δχθη του ποταμού, και στή σπηλή άρχισε νά κίνη κρύο, αν και άναθαν μέσα κι έξω φωτιές. Γιά νά ζεσταίνονται τη νύχτα, τά παιδιά ήταν αναγκασμένα νά τυλίγονται μόνες κουβέρτες είχαν και νά σφιγγονται τόνα κοντά σάλλο. Έπρεπε λοιπόν νά έπιταχύνουν την έγκατάστασή τους στή σπηλιά, όπου θάταν τουλάχιστο προφυλαγμένοι από τίς προσβολές του χειμώνα, πού σ' εκείνα τά μέρη του Ειρηνικού είναι δριμύτατος.

— Γρήγορα, παιδιά, τούς έλεγε ό Μπριάν, νά φύγουμε από δω μιάν ώρα άρχήτερα! Δέν πρέπει νά μείνουμε πέρ' από τίς 6 Μαΐου.

— Γιατί; ρώτησε ό Γόρδων.

— Γιατί μεθαύριο είναι νέα σελήνη. Γιά λίγες ήμέρες, ή παλέρριας θά είναι δυνατότερες, κι έτσι θά μπορούμε πού εύκολα νά αναπλεύσουμε τό ρεύμα του ποταμού.

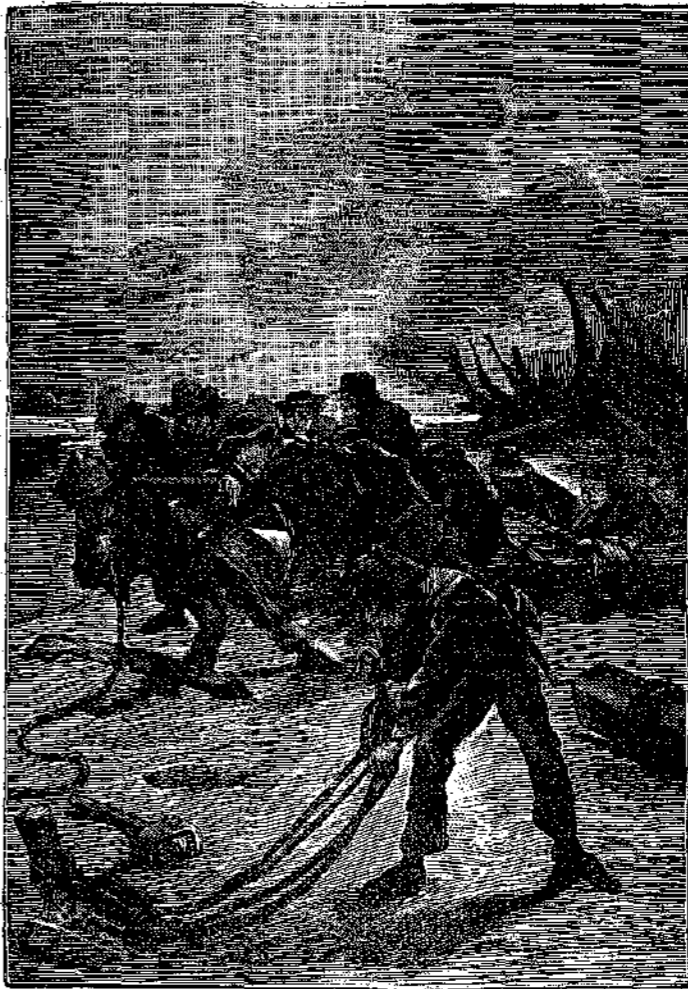
Συμφώνησαν όλοι πώς σέ τρείς ήμέρες τό πολύ έπρεπε νά φύγουν, κι άποφάσαν νά μίν αναπαυθούν πριν τελειώσει όλη ή εργασία.

Στις 3 Μαΐου άρχισαν νά φορτώνουν τη σχεδιά με μεγάλη προσοχή και τάξη γιά νά μίν ταραχθή ή ίσορροπία της. Ο Γέγγων, ό Ίβερσον κι άλλοι μικροί κουβαλοδουά τά πού έλαφρά, — μαγειρικά σκεύη, εργαλεία, όργανα, — ό Μπριάν με τόν Βάξτερ τά τοποθετούσαν τακτικά κατά τίς οδηγίες του Γόρδων, κι οι μεγάλοι κουβαλούσαν τά βαριά, βαρέλια, κουζίνες, νταπόζίτια, σιδερικά, ξυλεία, καθώς και τά τρόφιμα, τά ποτά και κα-

θηές, Άνάμεσα σ' αυτά ήταν και πολλοί σάκκοι άλάτι, πού τό είχαν μαζέψει άνάμεσα από τούς βράχους.

Κατά συμβολή του Βάξτερ, είχαν κατασκευάσει ένα πρόχειρο μηχανήμα, ένα είδος βαρούλκου από ξύλα και σχοινιά, και μ' αυτό μπόρεσαν νά φορτώσουν πού εύκολα τά βαριά πράγματα. Τό μηχανήμα τά έπερνε από χάμω, τάνασήκωνε λίγο και τάπίθωνε έλαφρά-έλαφρά πάνω στή σχεδιά.

— Ως τίς 5 Μαΐου τελείωσε κι ή φόρτωση. Δέν είχαν πιά παρά νά λύσουν

«Τά παιδιά, ζευγμένα σ' ένα μεγάλο δοκάρι...» (Σελ. 205, στ. γ')

από κει στήν κορυφή και, με πολλούς κόπους και μεγάλες δυσκολίες, τό έστησαν και τό στερέωσαν. Ο Βάξτερ τότε σηκωσε την άγγλική σημαία κι ό Δόνιφαν τη χαίρετσε με μιά τουφεκιά.

Την άλλη μέρα, με την άνατολή του ήλιου, τά παιδιά ήταν στό πόδι. Και πρώτα-πρώτα έλυσαν τη σπηλή, κουβάλησαν τά στρώματά τους στή σχεδιά και τά σκέπασαν με καραβόπανα. Στις 7 όλα ήταν έτοιμα. Είχαν άφήσει στή σχεδιά τόπο ώστε νά μείνουν σ' αυτή δυό και τρείς ήμέρες, αν ήταν ανάγκη, κι ό Μόκος είχε έτοιμάσει δυό-τρών ήμερών φαγητά, γιά νά μίν είναι ύποχρεωμένος νά μαγειρεύη. Κατά τίς 8, πήραν τίς θέσεις τους στή σχεδιά. Οί μεγαλύτεροι στεκόταν με κοντάρια στό χέρι γιά νά τη διευθύνουν, γιατί δέν είχε τιμόνι, αλλά κι αν είχε, δέν θάκανε τίποτα στό ρεύμα του ποταμού.

Κατά τίς όκτώμισι, τά ξύλα της σχεδιάς άρχισαν νά σιγοτρύζουν. Η παλέρρια γινόταν αισθητή.

— Προσοχή! φώναζε ό Μπριάν.

— Προσοχή! φώναζε κι ό Βάξτερ.

Στεκόταν κι οι δυό κοντά στα σχοινιά πού κρατούσαν τη σχεδιά. Τά είχαν λύσει κι έσφιγγαν δυνατά τίς άκρες στα χέρια τους, γιά νά μίν σούς ξεψύγουν.

— Έτοιμοι! φώναξαν ό Δόνιφαν, κι ό Ούιλκοξ πού στεκόταν στό πίσω μέρος της σχεδιάς.

Κι άφού βεβαιώθηκαν πώς ή σχεδιά άρχισε νά εκτοπίζεται, σπρωχνόμενη σιγά-σιγά από την παλέρρια, ό Μπριάν έδωσε τό πρόσταγμα:

— Απολύσατε!

Άμέσως άπόλυσαν τά σχοινιά κι ή σχεδιά ελεύθερη σηκώθηκε άνάμεσα στις δυό δ-

χθες σέρνοντας πίσω της και τη βάρκα. Μεγάλη χαρά αισθάνθηκαν τά παιδιά όταν είδαν τη σχεδιά τους νά πλέη. Καράβι δάκαρο νά είχαν ναυπηγήσει, δέν θά χαίρονταν περισσότερο στό πρώτο ταξίδι!

Καθώς ξέρομε, ή δεξιά δχθη του ποταμού ήταν δεντρόφυτη και πολύ πού ψηλή από την άριστερή. Αυτή πάλι ήταν πολύ στενή κι άπόκρημνη και κοντά της άπλωνόταν ένας άπείραντος βάλτος. Ο Μπριάν, ό Βάξτερ, ό Δόνιφαν, ό Ούιλκοξ κι ό Μόκος προσπαθούσαν νά κρατούν τη σχεδιά δεξιά.

(Ακολουθεί Μεταφρ. Π. Γ. Φ. και Γρ. Ε.)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΧΙΟΝΙΣΜΕΝΗ ΑΘΗΝΑ

Πέφτει το χιόνι σιγανά
Στά λιωράκια μας μέση,
Σάν κομψέτι που σβάνει
Τό ριχνει κάποιον χέρι,

Πέφτει το χιόνι σιγανά
Και την Αθήνα στρώνει
Μέ το κατάλευκο τον αυτό
Κι' άπεραντο σεντόνι.

Τά δοξασιμένα μάμαρα
Κι' αυτά, λές, έχουν πάρει,
Όλοσπρα καθώς ξυτίνοναν,
Την παλαιή τους χαρη.

'Αγτίκρη κι' ο Δυκαρητός,
Σά γίγαντας, προβάλλει
'Ανα όφρατο, γέρικο,
'Ασπόφαλλο κερφάλι...

Μά νά, ο ήλιος φάνηκε
Και τ'όραμα τρεκίονει:
'Όλη την άσπρη όμορφιά
'Η λάμψη του τη λυώνει.
Φάτος Ξυοτάδης

ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΝ

Στόν κήπο μας, όταν μαζευό-
μαστε τάδεφράκια, γινόνταν
πού και πού μικροκαυγάδες· δ-
μως μονάχα μεταξύ δυό προ-
σώπων που ερχόνταν και στά χέ-
ρια. Έγώ ποδούσα πολύ μιά χορ-
τασική γενική πάλι, έτσι πού
νά τσακνοθώμε όλοι, να πια-
στούμε στά καλά, να πέσουμε ό-
λοι μαζί μαζί και να παλιάρου-
με γροθιές, πλατσιές, τοιματιές,
ξύλιές, σκουνητήματα, άναποδο-
γυρίσματα, σπασιόματα...

Όλα όσα αυτά να γινόνταν
έτσι σιγά, χωρίς θόρυβο, χωρίς
φωνές... (άλλωστε ήταν και ξε-
νοδοχείο και δεν έπρεπε νακού-
γεται τίποτε έξω.) 'Αχ, νακού-
να γίνει μιά τέτοια όραση γενι-
κή πάλι, ένας βουβός πόλεμος
όπως τον όνειρευόμουν!.. Πόσο
τό λυπηρόσος! έπρεπε να πραγ-
ματοποιηθί με κάθε τρόπο...

'Υπόψαφα κυριολεκτικά. Ένα βρά-
δι λοιπόν ήρθα μ'αυτή την πρό-
θεση: Κοιτάω να προδιαθέσω τα
πνεύματα, λέγοντάς τους χλιδα
δυό... 'Α, δεν μπορείτε να
νοιάστετε το μεγαλειό, το ήθος,
το βάθος, τη γλύκα μιάς τέτοιας
πάλης γενικής, καθολικής!.. Κι'
έτυχε ετύχως νάναι όλοι με τις
άναποδιές τους κείνη τη βραδιά.
Τώρα... το φουτίλι. Και πρώτα-
πρώτα στο χοντρό το Νεοκλή,
— αυτός σάν όμοιοσάδης ήταν
πάντα με το μέρος μου. Κοίταξε
με κάθε τρόπο... έχθρικές σχέ-
σεις μαδιών τον τόλο το Στέλιο:

— Μούτρο για καθηγητής του
Μαζέ!... Μπ! ή μού χατίης!
— Καθήσεται φρόνιμα, χοντροί,
θά σάς κάνω μπλε-μαρέν!

— Μισία!

Και με τις δυό αυτές συλλαβές
μπαινω μέσα. Θράμβος! άρχινά
ό καυγάς. 'Η Καρολίνα είναι
ειδική στα σκουνητήματα με τους
άγκώνες της κι' έτσι άνοιγεις εθρό-

τερο επεδίον δράσεως. Πέφτου-
με κάτω, κυλιόμαστε, μοιάζου-
με σά να ζυλιόμαστε! Όχι κίχ
δεν άκούγεται, ούτε φωνίτσο,
μεγαλειό! Μόνο άναπνοές και
εσφυοήματα. 'Η μικρή πούνα...
και λογική, κακαπιάνεται να μιά
χωρήσι, μά χώνεται κι' αυτή ά-
θελά της μέσ' στον σανικό. 'Η
'μύτη» τραβάει το τραπέζι, όταν
βλέπει την κινούμενη μάζα να
διευθύνεται κατά-κει, ή προφυ-
λάγει το πιάνο με τά χέρια της.

Στό τέλος μπλέχτηκε άσχημα
μπαινόντας στη μέση να μιάς χω-
ρίση.

Έγώ βοισκόμουν σ' άλλους
κόσμονς. Πολλές φορές, σύμμα-
χώντας με το Στέλιο το μπρο-
στό, έβραζα κοφτές στο χοντρό... κι'
ή Μαζή συμφωνούσε σ' αυτό.

Κάποτε, μιά στιγμή, σταματών
τας λίγο, τους κοιτάει εκεί να
πιέζονται κι' άπελάμβανα το θέ-
αμα με έκαρσενική ίκανοποίηση.
Δεν άνθεθα να μη ξανακοιτό στο
σοφό, κι' άρχισα πάλι το πάλεμα
με μπροί. Κάνανε με σταρατι-
σουμε, και σάνα ό καθένας μας
νάχε πολλά να ξεπληρώση άκό-
μα, ξαναρχίζαμε με λύσσα. Κρά-
τησε μιά ώρα αυτό; Δέ θυμάμαι.

Τέλος, άποκαρμωμένος, τοικι-
σιμένος πιά έπεσε ό καθένας μας
κίσιον να ξεκουραστεί... άλλος
στόν καναπέ, άλλος στό κρεβάτι,
άλλος στην καρέκλα. Είμαστε
λαχανιασμένοι, ιδρωμένοι, όλοι
και όλοι, κατακόκκινοι, κοιτού-
σαμε γέωο εχθρικά και με γουρ-
λωμένα μάτια και... έγινε μιά
άπόλυτη σιγή, πού κράτησε ός
πέντε λεπτά. 'Υστερα μπήξαμε
άκράτητα γέλια...

Παναχού Παρών

ΟΙ ΓΕΡΟΙ

Βλέπω συχνά τους δυό γέρονς
έξω από το χαμόσατό τους, με
φωλιά σκουληκιού σκοτεινή πά-
να, με τη μικρή της παρούβια,
το μοναδικό άνοιγμα στον καθα-
ρό αέρα. Κείνος κάθεται στη ζε-
σασιά του ήλιου πού οι χρυσα-
χτίδες του φωτίζουν τάσπρα μα-
λιά του, και τό πρόσωπό του
πού όργανής ό χρόνος, συναδε-
λωμένος με τον κόπο αλύκισσε.

'Έχει άκουμαήσει τά χέρια στο
ραβδί του και σέ κείνα πάλι τό
κεφάλι του, κι' όσως είναι άρι-
λτος σάντα, λές πως ξαναγυρνά
στην ίδια ιστορία της ζωής του
πού πέρασε. 'Ένα άτινο βλέμμα
τοΰθασαν τό βαθιά γερασιά. 'Ε-
φρυσαν γι' αυτόν τό όνειρα πού
φλογίζουν τά νεανικά μάτια, οι
έλαπιδες φτεροθύσιαν σέ και-
νούσιες άνοιξες και στο γέρο έ-
πόμεινε μονάχα ή γλυκιά άπαν-
τοχή του θανάτου.

Και κάπου θά βρής και τη γοι-
ούλα του. Σέρνοντας τά βήματα
της σκυτή, με τό κεφάλι χω-
μένο σέ δικιά κεφαλομάντιλα, με
τη φούστα άνασκουμποκίνη, σέ

κάτι άσχολεται. Πάντα χαμογε-
λά. Κρύβει άραγς κι' αυτή κά-
ποιο κόπο σάό γέλιο της σάν και
τόσους άλλους, ή χαίρεται στόν
έρχομό της καινούριας ζωής της
αίώνιας, νικήτρα μιάς ζωής έ-
φήμερης;

Πότε δεν είδα άναφτό το τζά-
κι. Κάποιο μικρούτσικο έργονά-
κι τους φέρνει φαγι, μά θά ξε-
γλυστοήσει γρήγορα να παίξη με
συνομιλήκα του κι' ός λαχταρούν
οι γέροι ή ζεστασιά της άγά-
πης του ή μητέρα του έχει τό
σπιτικό της και σάντα επισκέ-
φεται τό γονικό τό σπίτι.

Κι' όταν ό άέρας δέρνει τά
φύλλα των παραθυριών κι' ή βορ-
χή χιπιτά στο καλνιερή, και τό-
τε ακόμα ή πόρτα του καταγιοϋ
είναι άνοιχτή στο φώς.

Πόσον καιρό θά τό δεχτούν ά-
κόμα; 'Υστερα θά τό χάσουν
παντοεινά, ξαναπερνώντας μιά
μέρα, στενή φορά, τον πρώτο
δρομάκο του χωριού πού φέρνει
στο κοιμητήρι, πού χρόνια τώρα
δέ διαβήκα.

Τότε, πού οι δυό γυροδίες θά
ξεκινήσουν για τ' άλαργινό τους
ταξίδι και θά τάντιλαλήση στόν
καρπού ή γλυκόχη καμπαλά του
μονοστηριού, θά τρέξουν στο έ-
δοι τους και τά παιδιά τους, πού
οι δουλειές δεν τάφηναν να
τους συντροφεύουν στή ζωή.

'Επειτα ή πορτοβλα θά κλείση
όσοπο νύδη κάποιος χαιμόνας
νά γυροίση τό πάλιο σπιτικό,
τη στενή τη θύμηση, δίνοντας
στην κοκκινοβία μιά εφημερίκη
φωλιά.

Ω! και να πέθαιναν τό ίδιο
βράδυ οι μονιασμένοι γέροι...

Μαγεμένη Ρεματιά

ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ—ΟΡΟΣΗΜΟ

Μιά νύχτα, ύστερ' από 12 ώ-
ρες σκαρφώλωμα, φτάνο στην
κορφή ενός βουνού. Χιόνι γαλά-
ζιο σάν τό πέπλο της νύχτας,
άπαλό, είναι οριζμένο στην κοι-
μημένη πλάση. 'Ο άνεμος γαλή-
νευς, άφου άπάνω στο θυμό του
στροβίλισε σέ σύννεφα τό φρε-
σσογυμένο άφράτο χιόνι και έ-
κανε να γέρονον μαλακά οι άνη-
λές κορφές των ελάτων. Τώρα
όλα κοιμούνται, ζωή καρμιά, ό-
λα νεκρά μέσα στο δάσος και κα-
τάμαυρα... Μόνο σέ ένα μέρος
τρμπουβί οι άκτινές της σελήνης
τό πυκνό δίχτυ πού πλέκουν τά
κλαριά και ρ χνονται και σπυώνε
σέ μύρια άνάλαφα χρώματα ά-
πάνω σέ κάτι κρυστάλλια πάγου
πού κρέμονται σάν σά πολυέλιαι
από δυό ξύλα σέ σταυρό φτιαγ-
μένα.

Τά μύρια αυτά φωτεινά χρώ-
ματα παιχνιδιάρικα φτιάχνουν
ένα στεφάνι γύρω στο κεφάλι
του Χριστού, πού κρέμαται από
κάτι μεγάλα μαύρα καρμιά, μπη-
γμένα στις κτυπημένες σάξες του.

Τό χιόνι, σερνόμενο από τον
άνεμο, φχει πέσει και κολλήσει
στίς πτυχές της ψευτικής χλαμύ-
δας του και στα μαλλιά του πού-
ναι οριζμένα σάν φόντο στο φω-
τεινό πρόσωπό του, πούχει για

πάντα μείνει με μιά έκφραση με-
λολογχίας. 'Ο 'Εσταυρωμένος
πούχει στηθεί για όρόσημο στο
χώρισμα δυό 'Εθνών, συμβολίζει
την άγάπη και την ένότητα όλης
της ανθρωπότητας.

(Ανάμνησις από μακρινό μου ταξίδι).
Κόνειον 'Ασμα

ΔΥΟ ΚΑΤΕΡΓΑΡΙΔΕΣ

'Ο ποινικός καθόνταν έπάνω
εις ένα σανίδι και, έλλειψι κα-
λυτέρου, ροκάνιζε ένα φελλά, πού
είχε χρησιμοποιήσει για βούλωμα σ'
ένα μουσική λαδιού.

Τόν 'είδε ή γάτα και έπειδή
δεν μπορούσε να τόν τσακώση,
γιατί τό σανίδι ήταν πολύ ψηλά,
κατέφυγε στην κατεργαριά.

— Καλήμέρα, άγαπητέ, —είπε με
εγγένεια στόν ποινικό, —τί κάνεις
έκει πάνω;

— Περπατώ και πέρνω λίγο άε-
ρα και σ' τί κάνεις αιδουκάτω;

— Ηίρα ένα άφράτο κομμάτι
τουλουμοτόρι, και τό τρώγω.

— 'Αχ, τουλουμοτόρι! Πώς μά-
ρρσει!

— 'Αν θέλεις λίγο, μνή κάνεις
τσιριμόνις...

— Και πώς να κατέβω;

— Τρομάξεις σ'ό, ό φημισμέ-
νος πηδηκτής;

— Κ' έπειτα σέ φοβοθμαι.

— Εμένα; έκαμε ή γάτα εκ-
πληκτή.

— Ναι, μου είπαν, ότι εσύ εί-
σαι φοβερός εχθρός μας και ότι
μάς κανήγας.

— Συκοφαντιές! Συκοφαντιές!
Πήδηξε κάτω χωρίς διαταγή. 'Ε-
γώ άνοιγω την άγκαλιά μου για
να σέ προσφιλώ, όπως θά έκανε
μιά μητέρα.

— Τότε περιμένα...

— Ένα στοιχί πρώτα έπεσε κά-
τω και ή γάτα τό άρπασε στα πέ-
ταχά... μά τό έφτυσε άμέσως, έν-
ώ ό ποινικός, έπάνω στο σανίδι,
γελούσε σάν τρελλός και χοροστη-
δούσε φωνάζοντας:

— Τι καλή, τί άγαπητή μητε-
ρούλα!

'Η γάτα καταθυμωμένη και κα-
ταντροπιασμένη, τόκωψε λάσπη.
(Μετέφρασις έκ του 'Ιταλικού)

Χαρά του Σπιτιού

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

'Ο Γιαννάκης έχει έναν άδελ-
πολύ άψηλό. Μιά μέρα τον ρωτά:
— Κάνει κρύο στο κεφάλι σου,
Νίκο;

— Κρύο στο κεφάλι μου; φο-
νάζει ό Νίκος. Τι άνοήσιες είναι
αυτές;

— Καθόλου άνοήσιες! άπαν-
τά ό Γιαννάκης. 'Ο δάσκαλος μάς
είπε πως στα ψηλά μέρη κάνει
κρύο!

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου ή
Α Διάπλασις εισήλθε εις τό
50όν έτος της.

'Όσοι έκράτησαν τά στα-
λένια πέντε πρώτα φύλλα
του Δεκεμβρίου, θεωρούν-
ται συνδρομηται και παρα-
καλοθύνται νάναγεώσουν τό
ταχύτερον την λήξασαν συν-
δρομήν των.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΠΕΝΤΑΘΛΟΝ

'Ελαβα τό άπόλοθο γράμμα:
'Αθήναι, 8 Μαΐου 1928.

'Αγαπητή μου Διάπλασις,
'Η έποχή μας είναι ό αιών του
άθλητισμού. Και ένα από τά
άθλητικότερα άγωνίσματα είναι
τό Πένταθλον. Έσοκρόθηκα λοι-
πόν πως θά μπορούσε να προ-
κηρύξής ένα Διαγωνισμό πού να
θμιρίζει τό Πένταθλο και έπομέ-
ως αυτός — ός τον ποθμε επί-
σης «Πένταθλον» — θάποτελείται
από πέντε συντόμους Διαγωνι-
σμούς και τό βραβεία θά δίδονται
εις όσους κατά σειράν θά έχουν
τους άνωτέρους βαθμούς εις τό
κέντρο τμήματα του Πεντάθλου.

Βλέπεις, ότι ή βάση είναι έντε-
λως διαφορετική από του άθρόου
Βραβείου πού έχεις άλλοτε.

Τό Πένταθλον θά μπορούσε
π.χ. κάλλιστα ναποτελεσθή από:

1) Διαγωνισμόν Δύσεων (διά
τό απλούστερο να λυθούν οι 'Α-
σκήσεις του φυλαδίου της προ-
κηρύξεώς του, άσκέτως, άνοησι-
κά, προς τον τακτικό Διαγωνι-
σμό Δύσεων).

2) Διαγωνισμόν συνθέσεως
Πνευματικών 'Ασκήσεων. — Νά
συντεθούν 2-3 'Ασκήσεις μόνον.
Γιά να είναι ή σύγκρισις μεταξύ
των διαγωνιζομένων εύκολότε-
ρα, θά μπορούσε να δοθούν
προκαταβολικός οι λύσεις των
προς σύνθεσιν 'Ασκήσεων. Α.χ.
να συντεθί ή άναγκαμματισμός
Γαληνός - λάγγους, ό Λεξιγι-
φος Κουιάδας (Κεά-δός) κτλ.

3) Διαγωνισμόν μεταφράσεως
έκ του Γαλλικού (10 στίχων) και

4) Διαγωνισμόν συντόμου ά-
παντήσεως εις άρισμένην ερώ-
τησιν (είδος Κριακής, αλλά...
χωρίς έπισόδιον!)

'Εννοείται ότι άντι των μερών
αυτών του Πεντάθλου, μπορείς
να είσης άλλα καταλληλότερα.
'Η βαθμολογία θά μπορούσε να
γίνη έτσι: Σέ κάθε μέρος του
Πεντάθλου θά κταθετηθούν οι
διαγωνιζόμενοι κατά σειράν επι-
τυχίας και θά πάρον αριθμό 1,
2, 3 κλπ. 'Οποιος θά συγκεντρώ-
ση τον μικρότερο αριθμό γενι-
κώς, θά πάρη τό πρώτο βραβείο
κλπ. 'Οποιος δεν άπαντήσιν εις
τάς ερωτήσεις, θά έλα-
θών ένα από τά πέντε μέρη, θά έλ-
θη τελευταίος εις έκεινο πού δεν
άπαντήσιν και έτσι θά παρη στο
άπόλοθο μεγάλο άριθμό.

Τί λες για την ίδια μου; 'Ε-

τι θά ίδοιμε άν τό Διαπλασό-
πουλα πού βραβεύονται συνήθως
είναι σέ όλα τά είδη καλοί, ή «ει-
δικεύονται» σέ όρισμένα.

Αυτός ό Διαγωνισμός θά μπο-
ρούσε να προκηρυχθί τώρα για
την Πεντημνηστατηρίδα, και άν
επιτύχη, να έπαναλαμβάνεται πο-
τε-πότε.

Σέ φιλό με άγάπη
Κουτογιότι.

Την ερώτησή πού μου κάνει
τό έξυπνό μου Κουτογιότι την
κάνω κι' έγώ σέ σάς: Πώς σάς
φαίνεται ή ιδέα του; Καί τί προ-
ποθήσεις στο Πένταθλο θά
είχατε να προτείνετε; — Όι ιδώ-
τι άπαντήσεις θά λάβω και θά
παράσσω. Γιατί, όμολογούμε-
νος, ή ιδέα άξίζει να μελετηθί.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ»

'Αθήναι, 42 όδός Έθελιδίου
την 23 Μαΐου 1928.

ΑΝΤΙ γι' 'Αποτέλεσμα διαγω-
νισμού, δημοσιεύω σήμερα την πρό-
τησιν του Κουτογιότιού για τό
«Πένταθλο». Και τοδιο γιατί θά-
λω να ιδώ από τώρα άν σάς άρέση
και ναχω καιρό να προκηρύξω τό
Πρώτο Πένταθλο, εκ' άδικαιρίχτης;
Πεντημνηστατηρίδος μου, για τό
καλοκρίρι. 'Εννοείται όμω; ότι,
για φέτο, δεν θά γίνουν κι' άλλοι
έκτακτοι Διαγωνισμοί. 'Αν άπαφα-
σισθί, τό «Πένταθλο» είναι άρκητό
να σάς άνακαταστήση.

Κι' ή «37η Κριακή» είναι έ-
τοιμη κι' ό κ. Βώριτης τάρα την
είκονογραφεί. 'Αν προφθίση, θά
μπή στο έρχόμενο, άλλως, στο 28.
'Μόσο πορφή να σάς πώ ότι θά
σάς διασκεδάση πολύ. Είναι από
της φρενιότερας Κριακής πού έ-
γραψα ποτέ ό 'Αναστάς. Κι' οι ά-
κνητήριες των παιδιών έξοπνες,
και πολλά από τά σκίτσα πού τις
συναδούουν.

'Ενα σπουδαίο λάθος έγινε στόν
Τοτό-Ροδινασών, τη βροχθυμμένη
μετάφραση του 'Ακαδημαϊκού Πολ-
ιεύτου: Plerrot είναι ό Τοτός.
Υπάρχει όμω; κι' ένας παπαγά-
λος πού λέγεται Κοκός. Αυτός σκα-
λώνει σέ μουσουλμανικά, κω-ό; γε-
λ' και κοροϊδεύει τό Παράσκειο,
τόσο πού ό Τοτός αναγκάζεται να
του πη: «Μήν πολυκοροϊδεύστε,
κύριε Κοκό» κτλ. Αυτό, στή με-
τάφραση, από τυπογραφικό λάθος,
έγινε «κύριε Τοτό». 'Επιση; και
κι' πού λέει: — Α, Α, Α, έσφι-
νίξει ό Τοτός πού έχει σκαλώσει»
κτλ. θέλει πάλι «ό Κοκό». Νά τά
διορθώσε και τά δυό, γιατί άλ-
λοταίς τού κομμάτι είναι άκατα-
νόητο.

'Εδωκε τό γράμμα σου, 'Ελεό-
θερο Πουλί, στόν Φιδώνα, πού
θά τό άνακινώση και θά τό σχο-
λίση σέ μιά «Αθηναϊκή» του. Κι'
έγώ τό διέβασα κι' είδα πόσο είναι
ύρκιο και σοφό. Κατέχει τό βέμα
σου στήν έντέλεια κι' ίσως κανέ,
να; άλλος, δέν θά μπορούσε να δ-
περασιώση τόσο καλά τόσιν Κινη-
μοτογράφο. 'Ας άκούσθι λοιπόν κι'
ή φωνή σου, είναι δικαιο. 'Αλλο

ζήτημα άν έχης και δικιο σέ όλα
σάς όποια ήλθει. Αυτό άφίνα να
δωσ τό πη μεθόριο ό κ. Φιδώνα,
κι' έχι «α» σέ μικρό κοριτσάκι
πού έχει μιά σπαρτή ίβρα, αλλά
σά σέ μεγάλη γυναικα πού έχει
την παροίθησή της;»

Κι' έγώ νομίζω, Φοιτητή, ότι
τό καλλιηλόδοτο μέρος για την
προτομή του Πολέμη θά ήταν ή
πλατεία του Αιματικού Θεάτρου
πού τώρα εξορατίζεται. Μόνο πού
δεν κατόρθωσά ακόμα να συνάξω
τόν 'Επιτροπή και να πάμε στο
άλληλα να τόθ τό προτείνουμε.
Πολλά χαίρετισματα στήν αδελφή
σου και συγχάρη-ήρια για την επι-
τυχία της σέ Κωνσταντινούπολη. Πέ-
τη; ότι θά ήθελα πολύ να μού
γράψη στή ή ίδια. 'Όχι, ή Μ. Τ.
δέν είναι φέτος.

Πολύ όμορφο τό γράμμα σου, 'Εν-
δοξέ 'Ελλην, για τους σεσημους
της Κορίνθου. 'Αθήνα, ή ιστορία
άναφέρει και φροβρότερος. 'Ο σει-
σμός της Χίου π.χ. σά. 1881 ή-
ταν άπελώς μεγαλότερη καταστρο-
φή. 'Αλλά και στήν Κορίνθο τώρα
θα κλαίγαμε περισσό-τραθημάτα, άν
δεν προηγοήη οι μικρές δονήσιες
οι προηδοποιήτες. Γιατί αυτές
έτασαν τους κολοίκους ναφήσουν
τό σπία τους, πού άλλωταίς θα
έσπριαν άπάνω τους και θά τόθ
έθαβην.

Νόημα Τάλμας, θά είδες σέ
όλα ότι αυτό τό ψευδώνυμο σού
ένέκρινε. 'Αργησε; βέβαια — πάντα
χρόνια πάντα συνδρομητήριό μου,
— αλλά τίποτα είσαι σέ καιρό. 'Εμ-
πρός λοιπόν! Τό πρώτο σου γραμ-
μάκι μού άρεσε πολύ και παρι-
μέτω άδιάκοπη συνέχεσις.

ΥΓ: της Φιδώτης, στάλνε όσες
λύσεις βρήκατε και μιά σέ μέλει.
Γιά τη Μικρή Τάξη είναι άρκητές
αυτές, άλλωστε όσο γομαζέσαι, θά
βρίσκητε περισσότερες. Αιτηγίμα-
για την Σελίδα δέν έχομαι τώρα
άλλά κι' άν δεχόμουν, δέν θά μπο-
ρούσε να σταίγης πράγμα σημο-
σιωμένο σ' άλλο περιοδικό, έστω
και με άλλα λόγια.

Μεγάλη 'Ελλάς, διεβίθηκα τό
γράμμα σου στήν Κυρά-Κυραλί-
να και διάδοξα με μεγάλη ευχα-
ρίστησιν τό δικό σου με τά τόσα
νάξ «πικραλλιδικά». Είδα και τί
πού έγραψε ό κ. Σαματιού. 'Α-
λλά είναι τόσα πολλά όλ' αυτά, πού
μα την άλήθεια δέν έβρω πού να
προταναφέρω! Κι' περιορίζομαι
στο χαριτωμένο σου άνέκδοτο. 'Α-
πό τους τέσσαρες λοιπόν άλλόφυ-
λους κι' άλλόγλωσσους δημοτραπέ-
λους, ό Τοδρικός ήθελε για φροδο-
σθόζουμ, ό 'Ελληνικός σπαφύλια,
ό 'Αράβης άέναιπ κι' ό Πέρσης; έν-
κιούε. Και μόνο σάν πέρασε μπρός
τους τό γαζιούρατι τομ μανθή
φροτωμένο σπαφύλια, καταλαβν
όλοι πως ζητοθσαν τό ίδιο πράγ-
μα, μόνο πού καθένας τάλας δια-
φορετικά. — Σ' εθαριστά και για
τά σχετικά με τη «δική του Σολω-
μού». Τά πήρε ό κ. Φιδώνα πού θά
γράψη στή «Νέα 'Εσπία».

Δέν μπορώ να θυμηθί άκριβώς;
'Κλεωθέτης Ρουσοδάκη, αλλά συμ-
περαίνω ότι κατατάχθηκαν τό-
σση Μεγάλη Τάξη επειδή θά είχαν
παραλείπει να σηματώσουν ήλικία.

'Όχι, οι 'Εκτός Διαγωνισμού δέν
δικαιοθύνται να ζητήσουν βραβείο,
αφού τό πέραν μιά φορά. Οι 'Ισο-
τιμοί είναι άλλο. Κάποιο θά προ-
κηρύξω και Διαγωνισμό Κριτοτο-
γραφικό, πού άλήθεια είναι ά-
ρκητός. Γιά τάλλα πού μού γρά-
φεις, τί να σού πώ! 'Εγώ βλέπω
πόσο μ'άγαπάς εσύ και μού άρκσι.

Με μεγάλη μου λύπη αναγγέλλω
τόν θάνατο της άγαπημένης μου
φίλης 'Αλεξάνδρας Φαρμακίδου
πού είχε τό πολύ γνωστό σόν κό-
λλο μας ψευδώνυμο Σακουτή
Νεράδα. 'Εγκάθια συλλοπή-ή-
ρια στήν οικογένειά της.

'Εφραίμ 'Επιστολάς μού έ-
πέσειλν άντη την έδδομάδα κι' οι
έξη: Καρολίνα, Καλοπούλα,
Μεγαλόσχητη 'Ιδη, Σπύρος,
Μικρά 'Ανατίς, Ροδοθήρης,
Αιγνής Ακριτίς, Μιούδα, Τό-
νη Μονάχη, 'Εθνική Πίστις,
Μοσχουμάνας, Πέτρος Ριογιάι,
Κάμεν Σόλβα, Δοβρίσπουλο,
Σεντεμένο 'Παρεοριάν, Θέ-
σις, Μυρόλουσση, 'Αλεξάνδρι-
ος Διαπλασόπουλο, Μελαχρο-
νούλα, Ραπουτίλι, Συκοπού-
λι, 'Αιμιγνός Γελοτοποιός, 'Ε-
λή, Ζωζέττα Περγαντή, Μαι-
μού του Κωλέττη και Γαλάτσια.

— Έξασέλας τις παρηγγελίες των
και τους εθαριστά όλους για τά
καλά των λόγια. Σ' όσους μπορέ-
σε θ' άπαντήσω στο έρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Όδών ψευδώνυμων έμφορτίται ή έν-
νοια, άν δέν συνάδεσται από τό δι-
καιοσύνη όρ. 10. — Τά έγκρινε ό ή
έναντιόμια Ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμ-
βρίου 1928. 'Οσα συνάδεσται από
έγκριση εις άνόμο και όσα από Κ. εις νο-
μίση.

Νέα Ψευδώνυμα: Δεινή Κο-
λυμβήτρια, κ. (1; 1;) Χρυσοφέ-
ρονη, κ. (1; 1;) 'Αφελίτζινα κ.
(Ποιά είναι 1;). Ευτυποπούλα κ.
(ΑΤ). 'Αόδος Βύρων, ά. (1; 1).
Νοσταλγός 'Ελλην, ά. (ΠΑ—1).
'Ερευνητής του Πόλου, ά. (ΠΑ
—2). Καρητισόζα, κ. (...!).

'Ανανεώσις Ψευδωνύμων:
'Ικαρος, ά.

παθείς, γὰρ τίς στέλλω με τίς ἄλλες πού ἔλαβον, ἀπὸ τῆς Ἐπιτροπῆς τῶν Ἑσθίων; (Στοιχοδόξουδο καὶ Μαγαριὰν (ἄσπελκ 12 τετράδια) Μαγαμένο (ἄσπελκ 12 τετράδια) Μικρόν Δόξον (διάδοχος τῆν προκήρυξη τοῦ διαγωνισμοῦ Πνευματικῶν Ἀσκήσεων) ἐκεῖ δὲ ἰδῆς πῶς στέλλονται Ἀσκήσεις;) Μάθησαν 1. Σαμὴ (ὄχι, δὲν εἶναι λάθος τοῦ ζωγράφου; ἢ Ρήνα, κί ἢ Μαρίνα ἔδωσαν τὴν πάπια ἀπὸ κυρία κί ὕστερα τῆς; ἔβλεψαν τὸ γὰρ νά ἢ κυρὰ Μαρία μέλλον ἐρπετα γὰ τὸ πῶ. ἀλλὰ τὸ ἔκρινε περὶ τὸ ἀποφ φρίνεται ἀπὸ τὴν εἰκόνα) Μανντόφ (δεκάτ' ἢ πῶ στὸν Καρομπία καὶ στὸν Καρναλέσο, ὅτε τοὺς συγγαίρεις πῶς σὲ ξετρώπιαν, τὰ διαβολάκια) Ἀκουόβι-στα Ρολόι (βεδοιότατα, στὸ Μαγ. Γράμμα καὶ τὸ Διπλό Καράλι) ἢ ὀρθογραφία τηρεῖται ἀδελφῶς περαστικά καὶ τώρα περιμένω τὴν 10 Ἰουλίου) Γλυκεῖαν Μελαχροινούλα (χαίρω πολὺ γιὰ δὲ ἀπὸ περιμένω γράμμα κί ἀπὸ τὴν ἀδελφὴ σου) Ν. Ζ. Παλαιάντου (συναγίζαι 2 δραχμῆς) Ἐθνομὸν Ἰδεώδες (ἢ ἀπάντησέ σου ἔπρασε τὴν 19 Μαΐου) πολὺ ἀργά δεσποχῶς) Γεώργιον Κ. Πέτρου (Ἐσπεῖα καὶ, εἶναι ὁ Γ. Β.) Γυλόγια, Ἀχ Πόλη, Ἐτυχίαν Κυζημινοῦ, Κόκκινον Διάβολον κ.λ. κ.λ.

Περιπλουάδα, Τζογόν, Μαύρον Σκελετόν, Ἀγναστήν (ἔσπεῖα).
Εἰς ἕσας ἐπιστολάς; ἔλαβον μετὰ τὴν 22 Μαΐου, ἀπαγγέτωσιν σὺ ἐρχόμενα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
ΣΥΝΔΕΞΙΑ 238ου Διαγωνισμοῦ.

Αἱ λέξεις δεκάτ' μέχρι 26 Ἰουλίου.

387. Λεξιγράφος
Δυὸ νότες καὶ δυὸ σύνδεσμοι
— Παράξενο κί αὐτό, —
— Ἄν μπούνη στή σειρά,
— Ἐνα πουλί λαυτρόφτερο
— Νά τόχαμε ψητό! —
— Θά κερρουν μιὰ χαρά.

Μέλισσα

388. Συλλαβόγραφος
Ἀρσενικό καὶ θηλυκό,
Δυὸ ἄρθρα, ἄν τῆς μοῦζι,
Γυναῖκα-βῶδι, μυθικό
Τὸ τέρας, ξαναξέι.

Ἀνδραλοία

389. Μεταγραμματισμός
Θαλασσινὸ πετούμενο
Τοῦ ἀλλάξεις τὸ κεφάλι,
Καὶ φῶς ἀμέσως γίνεται
Στὸ σκοτεινὸ ἀστρογυλί.

Πορφυρογέννητη

390. Μεταγραμματισμός
Ἀρσενικοῦ περιφίμου
Τὰ ψηφία ἀνακατέω
Κί ἔξαφνα πρὸς ἐκπληξή μου
Τὸν πατέρα του ἀγανατέω,
Μεγάλη Ἑλλάς

391. Κλίμαξ

Μ	—	—	—	Σ
Μ	—	—	—	Σ
Μ	—	—	—	Σ
Μ	—	—	—	Σ
Μ	—	—	—	Σ
Μ	—	—	—	Σ

Ἐκ τῶν ἀνω κατὰ σειράν: Ἀρχαῖος Ἀσπίτης, ἵππατος Ρωμαῖος, θεὸς Αἴγυπτιος, ἀρχαῖος φιλόσοφος, ἀρχαῖος λυρικός, ἄλλος ἀρχαῖος ποιητής. (Κάθε παῖδα ἓνα γράμμα.)

- (Νέον εἶδος) Κέρη τῶν Ἀθηνῶν
392. Κρυπτογραφικὸν
1 2 3 4 5 6 4 = Κράτος. Ἰερός
2 3 5 4 = Τὸ ἐναντίον τῆς
3 4 5 = Σύνδεσμος
4 5 3 2 5 6 4 = Χρηματά
5 6 3 4 = Πόλις
6 1 2 = Ἐπιφώνημα
Μικρὰ Ἀλάττις

393-397. Μαγικὸν Γράμμα
Τῆ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

οὐλή, οὐς, ἀφή, ὄλος, ὄμος.
Κοσμοχάλαστρα

398. Ὀμοιομορφοὶ Ἐλλειπτεῖς Λέξεις.

Κάποια τῆς Τροίας δότυχη
Στὸ πρῶτο μου δὲ ἰδῆτε.
Ἄλλην ποῦ ἦρος ἔσωσε
Γιὰ τόλλο θυμηθῆτε.
Καὶ δοῦλο, φίλο λιονταριοῦ,
Στὸ τρίτο μου δὲ βρῆτε.

Ἄνδρo . . .
Ἄνδρo . . .
Ἄνδρo . . .
(Νέον εἶδος) Σομεδὸν Β. Μαλαρῆς.

399. Φωνητετόλιπον
δρς - ποος - πς - νρ - ἔλι
Μποῦερ

400. Γρίφος

διδ	1	διδ	ἀσκι Κέτερ Π.
διδ	πλῆς	διδ	
διδ			Σίφον

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

401. Métagramme
St vous avez le privilège de
[parler deux langues.
Il est facile de trouver le mot
[que je vous demande;
Maintenant l'U se remplace
[par I,
Le C encore s'enfuit,
Et quelque transmission sa-
[crée des aïeux
Se presente tout à coup sois
[vos yeux.

(Πρωτότυπον) Ἐλευθερίος Ρουσσάκης

402. Table

*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*
*	*	*	*	*	*

Horizontal: Empereur Fran-
çais et partie intérieure du
cou. Vertical: verbe et grand
musicien de l'antiquité.
Κων. Π. Ξένος

Τέλος τοῦ 238ου Διαγωνισμοῦ
Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενον ἀρχίζει νέος.

ΑΥΞΗΣΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φῶλ. 11

159. Πανταῖος (πῆτα, Κῶς.) —
160. Αἶας-ἄλας — 161. Αἰδω-Αἰ-
δῶ. — 162. Ὁ αὐλός, ἢ αὐλή.

163. **Υ**
Ε Π Ι
Ε Ρ Α Τ Ω
Ο Ρ Α Τ Ι Ο Σ
Β Ι Ρ Γ Ι Α Ι Ο Σ
Κ Ω Ν Σ Τ Α Ν Τ Ι Ο Σ
164. Ἐσθῶν. — 165-169. Διὰ τοῦ
Β: βόλος, βῆμα, λαβός. Κούβα,
βάρος. — 170. ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙ ΚΟ-
ΚΟΣ ΣΜΑΣ (ΚΟΣμημα, ΜΟ-
ΜΟΣ ΣΜος. ΚΑΙ-ρον, ΚΟΣκι-
ΚΑΙ-νον, ΜΑΣκα.) — 171. Ὁ-
ΚΟΣ τι δὲν τὸ δεξι χέρι - τὸ
ΜΑΣ ἔσθρι νά μὴν τὸ ἔσθρι. —
172. Εἰμα ἔνδεμα ἐτόν (ἠ με
ἔνδεμα s, τόν.) — 173. Malice, A-
lice, lice, ice, ce.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις με ἐπιπλ.
στοιχεῖα δρ. 10 (τὸ ἐλάχιστον τέσσαρα).
Ἦσαν τῶν 10 λέξεων 60 λέξτ' ἢ λέ-
ξεις, με παρὰ δὲ στοιχεῖα δεκάτ' 70 καὶ
μὲ κεφαλαία δρ. 1.
Ἄ χωριστὸς στίχος δρ. 3.
Ἡ προκλητικὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΗ' - 496/
Δ εὐόρεθα μέλι καὶ ἐντυροσώτους ἐν
Κόρῳ καὶ ἄλλοσθ. Διαπλαστικα,
μὲ ξεχνάτε τὸ διαγωνισμὸν μᾶς (ΚΗ' - 399),
Σύλλογος Ψυχολόγων.

/ΚΗ' - 497/
ΑΝΤΑΠΟΔΟΣΙΣ. Μεταγλωσσικὴ Ὑ-
παλιχὸς = Μαρία Καλυπτιὰδ. Πά. πῶ
Κασσιόπη, Μικρὰ Ἀλαττις,
Λαοδόμητι. Ρῶς Πιεροττινα.

/ΚΗ' - 498/
Δ ιετῆθι ἐπιδοστικὸν παραβολικὸν γὰ κα-
ταστροφῆς τοὺς ἄΟλημῆος Θεοῦς.
Σύλλογος Ψυχολόγων.

/ΚΗ' - 499/
Ψηφίω Ἄνθος Ναιτός, Ἰερὸν Ἐλευ-
θερίας. Ἀρλετ, εὐχαριστό. Περιμέ-
νω ἀνταπόδοσιν ἀπὸ φίλους καὶ ἐχθρῶς.
Ἰσοφῆσις: Ἄσμα Ἀσμάτων

/ΚΗ' - 500/
Ν ιαγάρ: Ἐρωτέρητι, ἀλληλογραφοῦ-
με; Γράφετε: Ροῦμο 4, Νέος Κόσμος,
Ἀθῆναι, Γερβέντις

/ΚΗ' - 501/
Δ ιαπλαστικα-ε, δεχθῆτε ἐνὸν ὀδύθερ-
μο φιλικὸν χαίρεισμο ἀπὸ τῆς
Ἐρηνεποῦλι

/ΚΗ' - 502/
ΠΑΤΡΑ-ΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ
ΠΑΤΡΑ-ΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ
ΠΑΤΡΑ-ΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ
Πάτριαι

Γ ενόνηον ἀρχαῖων ἐξελέγησιν.
Πρόεδρος: ΝΟΥΣΤΑΓΟΣ ἙΛΛΗΝ
Ἀντιπρόεδρος: ΕΝΝΗΤΕΥΜΕΝΟΣ ΚΕΦΑΛΙΝΗ
Ταμίς: ΕΠ
Γραμματεῖς: ΑΠΕΡΙΣΚΟΣ

ΤΗΜΗΜΑΤΑ
Διαγωνισμῶν: ΜΙΚΡΟΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΝΑΙΣ
Ἐσπαθόματος: ΕΠ
Ἀντιπροσωπεῖων: ΒΑΛΑΞΙΝΟΣ ΖΩΡΑΦΟΣ
Ἀποκαλόφωμ: ΕΥΦΩΝΟΣ ΒΛΑΣ
Ἀμνηστιακός: ΕΥΡΥΝΗΤΗΣ ΤΟΥ ΡΟΔΟΥ
ΖΗΤΟΥΜΕΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥΣ ΑΒΘ
ΑΝΕΓΚΡΟΤΗΜΕΝΟΥΣ ΣΥΛΛΟΓΟΥΣ.
ΤΡΕΜΕΤΕ ΚΑΙ ΦΙΛΑΧΩΤΕΒΕΕΙ.

/ΚΗ' - 503/
Β' ΜΕΤΑΣ ΔΙΑΦΟΝΙΣΜΟΙ ΓΡΑΜΜῶΝ
ΤΟΥ ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟΥ

Προδοσία τετράμηνος. Συμμετοχὴ δι-
δραχμῶς. Δεκάτ' Ἑλληνικὰ καὶ ἓνα.
Βραβεῖα τρία 200 δραχμῶν. Ἐὰ βραβεύ-
σθων τὰ πλεονέστερα καὶ περισσοτέρα. Πε-
ριμένω ἀπὸ βίους καὶ θάλας στὰ Ἀθῆναι. Ἐπ.
Κ. Σιδικλον, μαθητὴν, Ἄγιον Νικόλαον
Κρήτης.

/ΚΗ' - 504/
Ο ἰ βραβευθέντες στὸν Α' Διαγωνισμὸν
ῶρου ἄς στείλουν ταχυδρομικὰ. Λοιποῦς
θερμῶς εὐχαριστῶ. Κρητικὸπουλο

/ΚΗ' - 505/
ΝΕΩΤΑΤΟΝ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ
Νεωτέρις Ψυχολόγος: Οἱ ἄΟλημῆ-
ποι Θεοῖς κατασυνετρίβησαν. Ἀπειρα θύ-
ματα. Πολλοὶ αἰχμάλωτοι.

Ταχτακαλλίδης
/ΚΗ' - 506/
Ν αἰσάρχη Μιασῶλη, σοῦ εὐχόμεν ἔτι
πολλὰ διὰ τὴν ἐσθῆν σου.

ΚΑΡΑΙΝΙΑΚ

/ΚΗ' - 507/
Η Διηγηρῆνα ὑπερσοφιστεῖ δόσος
τὴν εὐχρίθικαν γιὰ τὴν γιορτὴ τῆς.

/ΚΗ' - 508/
Ε ὑχαριστῶ πολὺ δόσος μὲ φῆριαν.
Ε (Β)δοσολομένη Βοσπολοῦλα πῶς ἀγο-
ράζει κηλῆς (δηλαδή, ἄ). Διαπλαστικα
γιὰ Μ. Μουστῆ, ἀλληλογραφία, Ἀσπ. Γ.
Γιάννην Γ. Ζερβόν, p. 1. Ἀθῆναι.

ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

/ΚΗ' - 509/
Δ ιωρίσθη ἐντυροσώτους Θεσσαλονίκης
τοῦ Σπυλλόγου τῶν Ψυχολόγων ὁ
Γέλω Κούρην εἰ μίαν τετραστῆτιαν.

/ΚΗ' - 510/
Ο ρίσθη ἢ ἐπεία Συνέλευσις τῶν ἀπαντα-
χοῦ μελῶν τοῦ Συλλόγου ΨΥΧΟ-
ΛΟΓΩΝ εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Ἁγίας Πα-
ρακεῦῆς, τὴν 23ην Μαΐου.

ΝΤΩΜΠΛΟΥΡΓΙΟΥΝΤ

/ΚΗ' - 511/
Α ΓΥΠΤΙΑ ΒΑΣΙΛΩΠΙΣ. φωνὴ ἀγγελικὴ
καὶ ἐντυροσώτους, δόσος τὸ ἐγκρι-
στὸν θερμῶν μου εὐχαριστῶ τὴν τικερδιό-
βγαλτες εὐχόμεν σου.

ΔΑΦΝΟΣΤΕΦΗΣ ΟΥΜΠΗΡΙΟΚΗΤΗΣ

/ΚΗ' - 512/
Α ντελλῶσα Μ. Μουστῆ καὶ ἀλληλογρα-
φῶ μὲ βίους καὶ θάλας. Ἰδιαιτέρως δὲ
ἐπιθῶμὰ μὲ τὴν Ναυτοπολοῦν, Παναχρῶ
Ναυτοῦ καὶ Φόρον τοῦ Ἀγαίου. Ἀσπ. Γ.
Οικανόπου (διὰ Θαλασσοπούλι) Λαναῶ
Κέρση, Θεσσαλονίκην. ΒΑΛΑΞΙΟΠΟΥΛΙ

/ΚΗ' - 513/
Ε ΞΕΛΑΘΗ
ΑΓΓΕΛΟΥ ΚΑΖΙΦΩΝΗ
Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΩΣΗΝ

Ἐν διόθων ἀπερσομένη εἰς τοὺς νέους,
οἱ ὅσοι προῖεν νά ἐντυροσώθων δὲ ἐσ-
τερμένη τῶν ἐνάγκων τὸ νά ἐπιτελοῦν
ἔργα μεγάλα.

Τμήματι Ἀρχ. 10
(Ταχυδρ. τέλη ἔσθρ. δρ. 1. Ἐξωτ. δρ. 2).
Πολιτὰ εἰς θάλας διδασκαλεῖα, περι-
πτερα, πρακτορεῖα ἐπαγγελῶν καὶ εἰς τὰ
Γραφεῖα τῆς Διαπλάσεως.

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ Οἶκος Α. ΚΑΖΙΦΩΝΗ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"
ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΝΑ ΜΟΡΦΟΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

Ἀπὸ τοὺς ἐν περνεῖσσι ἀριθμοῦς,
ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ
τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος
τοῦ Ἐξωτερικοῦ.

Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης,
(μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 35 (10 καὶ
12).

Ἡ Ἀδελφοῦλα μου, μυθι-
στόχημα Γρ. Ξενοπούλου (μὲ 24
εἰκόνας) δρ. 20. (5,50 καὶ 7,50)

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπερι-
φορῆς, δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).

Τὸ Θῆμα τοῦ Φθόνου, (μὲ
20 εἰκόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9).

Μιὰ φορὰ κί ἔσαν κερῶ,
Ἀητοικὰ Παραμῦθια, Τόμος
Α': Συλλογὴ Γεωργίας Ταρ-
σοῦλη. Ἄδστο δρ. 40. Δεμένο
δρ. 45 (9,50 καὶ 11,50).

Παιδικὸν Ἐσθῆρον, Γρ. Ξε-
νοπούλου, δι' ἐσθῆς Σχολείων
καὶ Οἰκογενειῶν, Α' Τόμος
δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50). Β'
Τόμος δρ. 17. (5,50 καὶ 7,50).

Παιδικὸν Πνεῦμα, (2 τομί-
δια, Β' καὶ Γ') ἕκαστον δρ. 2,50.
(1,50 καὶ 3).

Πρῶτος δ Νικίον, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ἄ Πυρροσώτης, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 30. (6 καὶ 9,50).

Ἄ Υπερ Πατρίδος, (μὲ 24 εἰ-
κόνας) δρ. 30. (7 καὶ 9,50).

Ἄ Φωτῆς, ἐμμετῶν διήγημα
δρ. 7. (3,50 καὶ 5,50).